

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

III. (XIX.) ÉVFOLYAM, 41. SZÁM 2008. OKTÓBER 16.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

JÖVÜNK!

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

MSZP-DIVATBEMUTATÓ

Hol vannak már az MSZP pulóveres hétvégéi! Ég és föld! A múlt szombaton az MSZP szép nagy kongresszust tartott. Eleinte arról volt szó, hogy megvitatják, vajon miért is vagyunk szoarében, és szeretjük-e holnap is Gyurcsányt. Aztán kiderült, hogy ez már nem is kérdés. Válság van, ilyenkor nem vitatkozni kell, inkább gyönyörködni vezetőinkben.

Feri most is lenyűgözte szolganépét. Ki tudja miért, egy szál ingben volt. Hosszú ujjában, ez most trendi. Felszólalt István, akin zakó is volt, sőt – ez már gyanús –, nyakkendő is. Majd Ildikó, jóval térden felül érő tinis farmerszoknyában. Imre, egy eljövendő NATO-főtítkárhoz méltó szürke öltönnel és szürke, hosszú orrú cipővel.

Persze Csaba is felszólalt, az EP-képviselő, aki fekete valamit öltött magára, ami lighotos átmenet az afrikai hittérítő és a dél-amerikai gerillák viselete között. Na és János, nyakkendő nélkül, de szemüvegben. Zakóban indított, de később levette. S persze, felszólalt a szociáldemokrácia koronázatlan pápája, Iván is. Öltönye (nyakkendő nélkül) valószínűleg soha nem látott jobb időket, ilyenre csinálták, szocdemesre.

NEMZETI CSÚCS GYURCSÁNY MÓDRA

A válság magasra emeli még a leggyengébb politikust is. Az emberek háborognak, határozott lépéseket sürgetnek. Az ellenzék nem tud mit tenni, mert nincs hatalma. Az utca népének lenne hatalma, csak még nem tudja, hogy van neki. Marad tehát a kormány.

Ezt a trükköt adta elő Gyurcsány az MSZP-kongresszuson. Fiúk, válság van! Ezentúl nemzeti összefogás kell. Az ellenzéknek ezentúl kuss, mert egyébként, mint egységbontó, nemzetromboló néparulókat kiátkozzuk, felnégyeljük, elégetjük őket. Léptessük be Orbán Viktort az MSZP-be!

Te, Feri, az a nyüves Orbán nem fog belépni! Súgta valaki az első sorból nem túl hangosan, nehogy önálló javaslatnak tűnjön, mert azt Feri nem csípi. Akkor csináljunk nemzeti csúcsot, ahova odahívunk mindenkit, aki a mi hatalmunkra törhet. Persze, azt mondjuk, hogy közös cselekvés kell.

Na, itt álljon ki valaki azzal a hülyeséggel, hogy előrehozott választást akar! Majd kap a fejére! Nem választás kell ide, hanem egy erős ember, aki vezeti a nemzetet, ja, meg kitartás is kell. Győzelem, elvtársak!

FAGYASSZUK BE A BÉREKET!

„Szükségünk van egy ilyen nemzeti csúcson a munkásemberekre is, az alkalmazottakra, azokra, akiknek a béréről szó van.” Repkedtek tovább a miniszterelnök gondolatai. Valaha olvasta, hogy a 30-40-es években, amikor csúnya emberek irányították Németországot, tökéletesen működött a Munkáfront. Tudod, az olyan pártközeli szervezet volt, ahova a melós önként és dalolva belépett, ha csak nem akart mindjárt a frontra menni. Te, Mónika, van még egy pár melós a pártban? Ha az Orbán tudott munkástagozatot csinálni, akkor már mi se bőgjünk le!

„Egyezsége van szükség a munkáltatók és a munkavállalók között” – száguldott tovább a nemzet megmentője. Mindjárt közöl-

te a megegyezés alapját is: félévre fagyasszuk be a béreket! Mi ebben a rossz? Az én béremet is befagyasztjuk, nem csak a melósét. Mit, hogy a gyári munkásnak nincs bankbetétje, nekem meg van? Na és, magára vessen, élt volna jobban a piacgazdaság lehetőségeivel, végül is volt rá húsz éve!

MI LESZ, HA AZ UNOKÁJÁNAK NEM LESZ MIT ENNIE?

„A Gyula megemelte a nyugdíjunkat, de az a cigányképű elvette.” Két nyugdíjas osztotta meg velem fájdalomt a múlt vasárnap a piacon, két nyugdíjas katona. Én is katonacsaládban nőttem fel, azóta nem hagynak érzéketlenül a katonák gondolatai. Egy őrnagy volt és egy alezredes, nehéz időkből szolgálták a hazát és a dolgozó népet. Nem azt érdemelték, hogy a piacon kelljen pár forinttal kiegészíteniük a nyugdíjukat.

Húsz éve vannak nyugdíjban, bizony megkopott már a pénzük is, a ruhájuk is, de az önbecsülésük is. Hol van már az, már régen más a miniszterelnök! Győzködtem őket. Ne védje az Orbánt, azok tettek mindent tönkre! – folytatta az idős őrnagy, aki valaha a honi légvédelemnél szolgált.

Figyeljen ide, Jani bácsi, maga műszaki tiszt volt, tud számolni! – mondtam. Számolja már össze, hogy 2002 óta hányszor emelték a kenyér, a gyógyszer, a gáz árát. Gyurcsány üres papírt ad maguknak, amikor emeli a nyugdíjakat. Fele annyit sem ér, mint régen! Ha nem szavazok a Gyurcsányra, jön az Orbán! – mondta ki saját, és sok hasonló társának végső érvét az öreg katona. Jani bácsi, nézzon már egy kicsit körül! Tudom, magát már nem érdekli, hogy mibe kerül a hús, mert az orvos megtiltotta, hogy húst egyen. De mi lett mindabból, amit maga szeretett? Mi lett a maga Néphadseregéből? Mikor kellett magának Afganisztánba menni a szocializmusban? És ezt mind a szocialisták művelték! Magának nem Gyurcsány és Orbán között kell választani, hanem a Munkáspárt és az összes többi között. De mondok én magának még valamit. Ahhoz mit fog szólni, ha kedvenc Gyurcsányja befagyasztja a béreket, köztük a maga fia bérét is, és az unokájának nem lesz mit ennie?

THÜRMER GYULA

AKKOR GYŐZHETÜNK, HA ÁTTÖRJÜK A KÖRÉNK EMELT GÁTÁKAT

BESZÉLGETÉS PAPP JÁNOSSEL, A MUNKÁSPÁRT ESZTERGOMI KB-MEGBÍZOTTJÁVAL

– *Hogyan kerültél a pártba? Mi tart itt?*

– Rendőrkoromban vettek fel a pártba. Rendszerváltás után kiléptettek, mert ezen a pályán nem lehet párttagként dolgozni. Nyugdíjba vonulásom után arra gondoltam, hogy folytatom, ahol abbahagytam. Nem én változtam meg, csak a világ fordult más színűre körülöttem.

Az igazság szeretete és a cselekvési kényszer hozott-tart itt. Lépnünk kell és nyitni az önkormányzatok és a civilek felé. Itt Esztergomban is. Csak akkor tudunk előrelépni, ha tájékozódunk, és a sűrűjéből merítünk az információóknak.

Fontosak az elnöki látogatások. Ilyenkor nagyon hatásos, ha megjelenik legalább húsz ember vörösben. Távolról látszik, hogy mi vagyunk. A jó gondolatoknak is kell a reklám a mai viszonyok között, és kell az erődemonstráció is. Jó, ha a helyi tévében benne van a fotónk legalább. Az emberek sajnos arra szavaznak általában, akit a médiában látnak. Thürmer Gyulával együtt megjeleneni fontos propaganda-értékkel bír.

– *Rendőri tapasztalatodnak hasznát veszed a pártmunkában?*

– Igen, a két szervezet hasonló elven működik. Szervezési feladatokban is sok az azonosság.

Mindenkinek testhezálló feladatot kell adni, ahhoz, hogy jól működjön a mozgalom. A családban szinte mindenki a rendfenntartásban dolgozott, így ezek a készségek véremmé váltak.

– *Milyen filmeket szeretsz? Milyen könyveket olvasol?*

– A természetfilmek és a kalandfilmek szórakoztatnak leginkább.

Meg fogsz lepődni! Vallási jellegű könyveket olvasok. Buddha életét, Bibliát, Koránt. Van, aki ideggyógyászhoz jár, én ezeket olvasom. Megnyugtatólag hatnak a közérzetemre. A vallás sok tanácsot ad arra vonatkozóan, hogy miként bánjunk embertársainkkal. Ebben

a világban komoly probléma, hogy az emberek nem törődnek egymással. Jó mindenkivel beszélgetni, mert ha nem állunk szóba egymással, nem fognak megismerni. A mi pártmunkánk hasonlít a misszionáriusok munkájára. Át kell menni a szomszédba egy pohár borra ahhoz, hogy megismerjenek bennünket. A különböző vallások tanításaiból időtálló erkölcsi elveket sajátíthatunk el. Mi is lehetnénk egy kicsit „erőszakosabbak a térítésben”.

– *Mivel töltöd a szabadidőd?*

– Elvégzem az éppen aktuális ház körüli munkát: szigetelek, festek, tapétázok, kertet művelek.

Van többféle gyümölcsfám, ezenkívül jóízű zöldbabot és paradicsomot termelnek. Nagyon szeretek főzni és jókat enni.

– *Hogyan látod a jelenlegi viszonyokat?*

– Hogy megint hazabeszéljek, komoly probléma az, hogy a rendőr kezében csak a meggyőzés használható „fenyítő” eszközként, a bűn pedig terjed és rombol.

A tőkés világ elidegenítette egymástól az embereket. Mindenki begubózik a maga áttörhetetlen, sötét kis csigaházába, és rémulten húzódik vissza, mikor közelítenek hozzá. Ez nagyon rossz irány. Ellehetetleníti az emberi kapcsolatokat és megbetegíti a pszichét. Igenis, meg kell látogatni embertársainkat egy tányér süteménnyel. Szembe kell szállni a rosszal. Ez alapvető feladatunk. Akkor győzhetünk, ha áttörjük a körénk emelt gátakat, és ezt csak aprólékos és kitartó munkával lehet elérni. A felvilágosító munka elengedhetetlen. Az emberek a média hazugságainak világában élnek, de a személyes emberi szó eljut hozzájuk. Csak mi magunk tudjuk kialakítani a jó viszonyt, és megőrizni azt. Ha látják, hogy minden egyes nap értjük és érezzük az emberek problémáit, s tenni akarunk ellenük, mellénk állnak.

Papp János

1954. június 1-én született Esztergomban, munkás származású rendőr fiaként.

Ipari iskolát végzett, majd pályát módosított, és tanulásba vágta a fejét. Alapfokú iskolát a Mosonyiban végzett, utána a II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban érettségizett. Zászlósképző után örökre hűséget esküdött a rendőri pályának.

Jelenleg a Munkáspárt esztergomi KB-megbízottja.

NATO-BULI BUDAPESTEN

ADDIG SZORÍTOM, AMÍG NEM AD KATONÁT. JAAP DE HOOP
SCHEFFER NATO FŐTITKÁR ÉS GYURCSÁNY FERENC

TE, EZEKNÉL NINCS NAGYOBB ASZTAL? NATO ÉS A GYARMATA

ÍMIKÉM, ANGOLBÓL HOGY ÁLLSZ? A PÉNZNEK NINCS NYELVE

NA, MELYIKÜNK A SZEBB? SZEKERES ÉS VLASTA PARKANOVA CSEH
VÉDELMI MINISZTER

NA, MIT SZÓLSZ, HA IMI LESZ AZ UTÓDOD? LEDUMÁLTÁK...

HAZAKISÉREM, MÁR ELEGET IVOTT. SZÖVETSÉGESI ÖSSZETARTÁS

A SIKERT AKARNI KELL

„Én még csak megvagyok valahogy a nyugdíjból, de a gyerekeknek nincs munkájuk.” Így panaszkodott egy helyi lakos Tokaj sétáló utcáján Thürmer Gyulának, aki a múlt héten Tokajba és Szerencsre látogatott.

Az idegenforgalom fejlődik, de még nem az igazi. Nehéz munkahelyeket teremteni – mondták el a város életéhez értő szakemberek. Amióta nem jártam itt, sokkal szebb lett a város – mondta a pártelnök Májer János polgármesternek, akivel már nem egyszer találkoztak. Thürmer Gyula Oláh László aljegyző kíséretében felkereste a Kereskedelmi és Idegenforgalmi Középiskolát, ahol Szabó István igazgató kalauzolta.

Az Időskorúak Otthona a város egyik büszkesége. Kosarasné Bazsó Mária igazgató és munkatársai nagyfokú emberséggel, sőt szeretettel gondozzák az otthon lakóit. Dévald István, a városi kulturális életének meghatározó egyénisége, a Városi Művelődési Ház igazgatója mutatta meg az új színháztermet és a zsinagógából kialakított művelődési központot. A Tokaji Nyugdíjas Klubban igazi politikai vita alakult ki. Érződött, hogy az itt élő nyugdíjasok ismerik a Munkáspártot, és kíváncsiak arra, hogy mit tud tenni a párt.

EGYÜTT LÉPNEK. BUDAI FERENC, OLAH LASZLÓ, THÜRMER GYULA, DUDÁS GYÖRGY ÉS VÁLI ZOLTÁN

Szerencsen Heves János alpolgármester tájékoztatta a Munkáspárt elnökét a város fejlődéséről. Szerencs lakosait súlyos csapások érték azzal, hogy bezárták a cukorgyárat, majd lényegesen átalakult a csokoládégyár. Sok ember került az utcára, és ma is gond a munkahelyteremtés. A város azonban nem hagyja magát. Helyreállították az 1910-ben épült szecessziós fürdőt, a Rákóczi-várat, uszodát építettek. Éppen a vár egyik kulturális célokra átalakított helyiségében találkozott a pártelnök a nyug-

díjas klub tagjaival. A politikai vita itt sem maradt el, s a helyiek szívesen lapoztak bele A Szabadság példányába is.

A párt borsodi szervezete olyan választókerületbe szervezte a programot, ahol a Munkáspárt gyenge, sőt, nincsenek is szervezetek. S mégis lehet, ha akarjuk. A programért Budai Ferenc megyei elnök mellett Váli Zoltán, a KB közelmúltban megválasztott borsodi tagja volt felelős. Bemutatták Dudás Györgyöt is, a térség új KB-képviselőjét. ■

ÚJ UTAKON BÁCS-KISKUNBAN

A KUNFÉLEGYHÁZI DIALÍZISKÖZPONTBAN

Kiskunfélegyháza, piac, reggel nyolc óra. A Munkáspárt kis csapata, a pártelnök, Kiss Lászlóné megyei elnök és Kalapos Mária – mindketten a KB tagjai – lelkes aktivisták kíséretében elindul, hogy szóba elegyedjen a helyiekkel. Senkinek nem kívánná az ember ezt az érzést. Ismeretlen terület, a városban évek óta nincs munkáspárti szervezet, nincsenek kapaszkodók. Aztán megtörik a jég. Kiderül, hogy itt is sokan ismerik Thür-

mer Gyulát. A vásárlók és az árusok eleinte nem is értik, hogy mi történik, de gyorsan megszokják. Elfogadják A Szabadságot, bele-belcolvasnak. A Béke téri Balszemmel-bemutatón már ismerősként köszönnek oda az emberek. Többen oda jönnek és vásárolnak. Még többen tisztes távolságban megállnak, és onnan bólogatnak, többnyire helyeslően.

Petőfi szobra a kiskunfélegyházi polgármesteri hivatal szomszédságában van. Az MSZP-s polgármester, Ficsór József úr nem látta szívesen a Munkáspártot, s elenszenve eljutott az önkormányzati hatóságokhoz is. No de az utca még nem az MSZP-é. A félegyháziak érdeklődéssel nézték, hogy van egy párt, a Munkáspárt, amely Petőfire akkor is emlékezik, amikor nincs március 15.

Az FMC Magyarország Dialízis Központjában Zoltán György, a Fresenius Magyarország ügyvezető igazgatója és

Tichy Béla, a kiskunfélegyházi állomás orvos-igazgatója szívesen fogadta a Munkáspárt csapatát. Amit Önök csinálnak, az kitűnő munka – jegyezte meg Thürmer Gyula. A művesszobák az egészségügy jól körülhatárolható részét jelentik. Nem vitatható, hogy a magántőke itt pozitív szerepet játszik. A jelenlévő egészségügyi vezetők egyetértettek azzal, hogy az egész egészségügy semmiképpen sem adható magántulajdonba, és a jelenleginél jóval többet kellene erre a célra költeni.

A délután már Kiskunmajsnán érte a csapatot. Dosai Imre alpolgármester adott tájékoztatást a városban élők gondjairól. Az Alföldnek erre a részére már nem jönnek a multik, a magyar vállalkozókat pedig nem támogatja a kormány, éppen ezért egyre nagyobb gond az elhelyezkedés. A Munkáspárt a magyar vállalkozók mellett áll – erősítette meg a párt elnöke a Tajó Vizisárnyas Kft telepén is. ■

MIÉRT HAGYTUK?

Állok a Csepel Művek felújított I. kapuja előtt. Megváltozott itt minden. Sivár, gondozatlan, koszos, gazos a környék. Szomorú látvány.

Ahol egykor tömött sorokban jöttek-mettek a munkások műszakváltáskor, most csak néhány leszegett fejű, szomorú arcú munkás lézeng a gyár területén.

Szomorúan megyek át a kapu alatt, melyet a felújítás óta nem világítottak ki. Sosem.

Elmegyek az egykori Nagykalapács üzem előtt, ahol csend honol. Nem adja már a kalapács az üzem előtt elhaladók lépteihöz az ütemet. Bántó csend ez a munka zajához szokott fülnek. Megyek, én is leszegett fejjel, de így is látom az elhanyagolt, piszkos utakat, betört ablakokat, a széttört virágtartó kőedényeket, a rozsdamarta kapukat, omladozó falakat.

Halott ez a gyár!

Nem hallok a megszokott gépek zaját, a daruk dübörgő hangját sem. Alig van forgalom, embereket néha látok. Egy-két kis eldugott utca mélyén van csak élet. Távolból látom a külföldiek által modernizált erőmű kéményeinek füstjét, termelik az energiát meg a hasznot a külföldi tulajdonosnak.

A lepusztult gyárterületen sokan próbálnak megélni: van étterem, kocsma, virágbolt, szerviz, szálló, nyomda, raktár, alkatrészekből szerelt kínai kerékpárt árusító üzlet. Nyomasztó. Nem megyek tovább. Nem akarom látni az egykori gyáróriás pusztulásának többi nyomait. Miért tűnt el a Szerszámgépgyár, az Egyedi Gépgyár, a Fémű, Acélű, Csőgyár, Varrógépgyár, Kerékpárgyár?

Hol vannak a tanműhelyek, ahol az ipari tanulók tanulták a szakmát? Mit csinál a sok megalázott, kismizett, munkáját vesztett munkás? Eszembe jutott az egyik internetes blogban író gúnyos megjegyzése: „Olyan kőbaltás gyárra nincs szükség, amely tologató, golyós számítógépre cseréli el a gyártott termékeit”...

Fogadatlan prókátorként, néhány tény a „kőbaltásnak” titulált gyárról:

Itt találta fel az egyik munkás a légpárnás köszörűt, itt tervezték és gyártották azt a WF-225 típusú marógépet, mely Brüsszelben nagydíjas lett. Itt készült a méltán világhírű P-10, P-20 jelzésű Pannónia motorkerékpár, itt készítették a motorház-megmunkáló automata gépsorokat, a varrógépeket, a konfekció ruhagyári gépek sokaságát. Itt öntötték a motorházblokkokat a világhíres Csepel teherautókhoz, itt gyártották az acélcsőveket, itt öntöttek rézhuzalt a Kábelművek számára. Sorolhatnám még.

Elismert szakmunkások, technikusok, tervező-mérnökök és fénykorában 38000 munkás által lettek világhírűek ezek és más termékek. Nem cserélték golyós számológépre az itt gyártott termékeket. Jó piaca volt a csepeli gyár termékeinek. Valóban cseréltek, de olajra, gázra, elektromos energiára, vasra, rézre, alapanyagokra, mindenre, amire nem csak Csepelnek, az egész országnak szüksége volt.

Sajnos ma már nincs termelés. A rendszerváltozás „nagy magyar” privatizátorainak, a szabadrablás nagymestereinek egyszerűbb volt bezárni a gyárakat, eladni mindent, amit lehetett, és „jó” kupec módjára teletömni a zsebüket. Megalázni, kismizni a dolgozókat, lassan a föld színről eltörölni a gyáróriást.

Nem csoda, hogy elkeseredett emberek élnek Csepelen is, akik ma már messze elkerülik a gyárat, egykori munkahelyüket. Pedig várták Csepelen is, mint mindenütt, a változást. Az ígéretek és a nagy csalódások országa lettünk. A kiszolgáltatottaké, olyan emberek által vezetve, akik a pénz mögött nem látják az embert.

Miért történhetett ez?

A válaszom az: mert nem védtük meg a gyárunkat, a munkahelyeinket, és nem harcoltunk a jogainkért. A munkás jól tudja, a munka kell, mert az szolgálhatja a jövőt, a fejlődést, a családok boldogulását. A munka ad értelmet és jólétet mindenkinek.

Egy lehetőségünk maradt: vissza kell állítatnunk a tisztességesen elvégzett munka becsületét, melyhez a hatalomnak munkahelyeket kell teremtenie!

Küzdünk kell, összefogva jogos érdekeink védelmében.

Ha már ellopták a múltunkat, meggyalázzák jelenünket, legalább próbáljuk megvédeni a jövőnket.

Közös felelősségünk ez, melyért összefogva kell harcolnunk!

Ébresztő emberek, munkások, csepeliek!

NAGY JÁNOS

Csepeliek kérdezik

1. Miért kell eladni a Kis-Dunapartot?
2. Mi lesz a nagy múltú Csepel SC sorsa?
3. Mikor épül meg végre az ígért gerincút?
4. Kinek épülnek a megfizethetetlen lakások?
5. Kinek az érdekeit szolgálja a Wellness megépítése?
6. Mikor bővítik ki a Gubacsi hidat?
7. Miért a csepeli közúton szállítják el a szennyvíztisztító iszapját?
8. Miért temetik be az egyik Nagy-Duna öblöt?
9. Mikor szerelik fel a csepeli mentőállomás mentőit életmentő készülékekkel?
10. Mikor lesz Csepelnek és a délpesti régióknak újra kórháza?
11. Mikor csökken a Csepel fölé irányított légi forgalom?
12. Mit tesz az önkormányzat a munkahelyteremtés érdekében?
13. Miért nem segíti jobban az önkormányzat a csepeli kisvállalkozókat?
14. Mikor hoznak hathatós intézkedéseket a csepeli közlekedés javítása érdekében?

VÖRÖS CSEPEL TÜNDÖKLÉSE ÉS BUKÁSA

Csepel-sziget északi csúcán kialakult falu eredetileg mezőgazdasági jellegű helység volt, ám kedvező földrajzi fekvése miatt dinamikus fejlődő ipari centrummá vált. 1840-ben még 600, 1941-ben már 46 000 lakosa volt. Ez a gyors átalakulás mindegyikét a községbe telepített – Weiss fivérek által alapított – nagyüzemnek tudható be. Az 1867-es kiegyezés után kialakult helyzet kedvezett az iparosodásnak s felgyorsította a polgárosodás-proletarizálódás ellentmondásos folyamatát. A község gazdasági, majd politikai életének központja a gyároriássá terebélyesedő üzem lett, melynek sorsa összefonódott a község életével. 1897-től az üzem a hadsereg egyre jelentősebb hadianyag-szállítója lett. Ez megalapozta a gyár jelentőségének növekedését, különös tekintettel a Monarchia háborús készülődésére, illetve a hosszú háború kirobbanására. Mindez természetesen rányomta bélyegét a gyár létszámának alakulására: míg 1892-ben 25 ember dolgozott a Weiss családnak, 1910-ben már tízezer fő.

A gyár munkásságának viszonya az üzemvezetéshez korántsem volt idillikus. 1903-ban megalakult a Szociáldemokrata Párt és a Fémmunkások Szakszervezete, amelyek sztrájkok sorozatával fejezték ki a proletariátus elégedetlenségét. A gyárat hadiüzemmé nyilvánították, katonai szigort vezettek be, de az osztályharc csak fokozódott. Az őszirózsás forradalom tiszteletére Munkástanácsot szerveztek, a KMP megalakulásakor pedig a munkásság nagy része csatlakozott a kommunistákhoz. A Tanácsköztársaság államosította a gyárat. A honvédő háború idején a munkások ezrei je-

lentkeztek a Vörös Hadseregbe, és sokan életüket áldozták a szocialista hazáért.

A munkáshatalom leverése után visszavert Weiss Manfréd. A termelés mélypontra zuhant. 471 munkás maradt a gyárban, de 1923 végén már tízezer munkás dolgozott a nagyüzemben. Az 1929-es gazdasági válság átmenetileg újra visszavetette a teljesítményt, ám a második világháború hadikonjunktúrája ismét fellendülést hozott, míg nem a háborús pusztítások, a gépek leszerelése nehéz helyzetbe juttatta az egykor híres ipari központot.

Csepel dolgozói a legsúlyosabb időkben is helytálltak a fasiszta rémuralommal szemben. Szabotáltak, szervezték az ellenállást, megakadályozták az üzem teljes kiürítését, és 1944 decemberében élére álltak Csepel lakossága evakuálását előíró parancs megtagadásának. A „13-as bizottság” segítséget nyújtott a szovjet erőknek a község felszabadításához.

A háború befejezése után gyors iramban újjáépítették a gyárat, s kapacitása hamarosan meghaladta a Horthy-rendszerben elért eredményeket. A nagyüzem államosításával a szocialista iparosítás éllovasa, az országos munkaverseny kezdeményezői lettek. 1960 végére már 32 000 ember dolgozott a gyárban. Később ez a létszám csökkenő tendenciát mutatott, de így is elérte a 26000 főt. Természetesen más üzemek is létesültek a községben: a Magyar Posztógyár, a Csepeli Fésűsfonó, Mauthner magtermelő, papírgyár, Magyar Nemzeti Szabadkikötő, Kőolajipari Vállalat, stb.

A község fejlődését jótékonyan befolyásolta gyárainak prosperálása, munkát biztosított, élénkítette a helyi kulturális-politikai életet, s lehetővé tette egy impozáns lakásépítési program megvalósítását. A virágzást mutatta, hogy 1949-ben a nagyközségből megyei város, 1950. január elsejétől pedig Budapest része, a XXI. kerület lett.

A rendszerváltást követően a gyárak nagy részét leépítették, a munkásságot elbocsátották és dezorganizálták.

Vörös Csepelt halálra ítélték.

HEGEDŰS SÁNDOR

Munkáspárt Csepelen

Kőszeginé Benedek Anna

30/603-7925

mpcsepel@blogspot.com

<http://mpcsepel.blogspot.com/>

Eltűnt egy csepeli játszótér

Ma Magyarországon az elszegényedés mellett az egyik fő gond, hogy nagyon kevés gyermek születik. A nyugdíj-korhatár megemelésének is ez az egyik oka.

Igen, kevés, mert a fiataloknak nincs lakása, soknak nincs munkahelye, drága a gyermekholmi, drága a megélhetés. Bolond ember az, aki azért hozna utódot a világra, hogy szaporítsa a munkanélküliek számát. Csepelen is „családbarát” vezetés folyik. Pár éve még a Bokor utcában egy nagyon szép, jól felszerelt gyermekjátszóteret volt, ahol a kísérők is kulturált módon várhatták, míg gyermekük, unokájuk kijátssza magát. 2002-ben 35 millió forintért alakították ki az önkormányzatunk ezt a játszóteret. Költségvetési tétel. Ma, ha elstá-lunk arra, egy csupasz kis csúszda és a pusztaság fogadja az érkezőt. 6 év alatt a játszótér (35 millió forint!) egyszerűen eltűnt. Nem lebontották, nem felújítják: eltűnt. Jó gazda módjára az önkormányzatunk őriztette ezt a játszóteret is, évi közel egymillió forintért. Hogyan őrizték? Még a kerítés is eltűnt. Ki ezért a felelős? Miért nem tűnt fel a játszótér eltűnése sem a működtető önkormányzat illetékes felelősének, sem az őrző-védő megbízottnak? A 35 millió forintból Csepelen három lakást lehetne venni, mondjuk 3 fiatal családnak. Tudomásom szerint egy-másfél éve vált kámforrá a játszótér. Szeretnék választ kapni arra, hogy az önkormányzatunk erre az időszakra is kifizette-e az őrzési díjat? Ugyan a lényegen nem változtat az sem, de hol a játszótér? Hol van a napközis tábor? Gyermekek! Kislányok, kisfiúk, ebben a kerületben van még helyetek és kedvetek játszani?

KŐSZEGINÉ BENEDEK ANNA

CSELEKEDJÜNK! ELÉG VOLT

Elég volt! A Munkáspárt felhívására több százan jöttek el tiltakozni a Parlament előtti József Atilla szoborhoz. Jöttek munkáspártiak, jöttek az egri kórházvédők, jöttek a postás szakszervezettől, jöttek az esztergomi Suzuki-gyár munkásai. Egyben mindenki egyetértett: Elég volt! Változásra van szükség! Tenni kell! Összeállításunkban Thürmer Gyula beszédéből és a felszólalásokból válogattunk.

Néhány hete felhívással fordultunk mindenkihez. Mindenkihez, aki nem milliárdos, aki nem haszonélvezője a kapitalizmusnak! Mindenkihez, aki nem rokona, nem barátja, nem üzletfele a mostani kormánynak! Mindenkihez, akinek elege van mindenből, ami körbevesz bennünket. Hívtunk mindenkit, Titeket, Önöket: ne hagyjuk magunkat, cselekedjünk végre!

Elég volt! Változást akarunk! Magyarország kritikus helyzetben van. Új válaszok kellenek, és nekünk vannak ilyen válaszaink.

Elég volt maffiaországból! Rendet akarunk! Vaskéz kell és szilárd, mindenki számára kötelező törvények!

Felül kell vizsgálni a privatizációs szerződéseket! Vegyük vissza azt, amit néhá-

Elegem van!

„A szocializmusban nem volt minden fenéig tejföl, de tisztességesen megéltünk. Biztos munkahelyem volt a szerencsi cukorgyárban. A cukorgyárat bezárták, engem is leépítettek. Sebaj, mentem a szerencsi csokoládégyárba. Megvette a Nestlé és ma már nem gyártanak csokoládét. Megint az utcára kerültem. Elegem van abból, hogy a munkaügyi hivatalban naponta alázzanak meg.”

Elegünk van!

Húsz év óta arról papolnak, hogy szép, új, demokratikus országban fogunk élni. De mi a valóság?

Húsz éve mindenki dolgozhatott, aki akart. Ma hivatalosan 400 ezer embernek nincs munkája, nem hivatalosan egy milliónak.

Húsz éve a pályakezdőket tárt karokkal várták a munkáltatók. Ma körülbelül 80 ezer pályakezdő fiatal indítja életét munkanélküliségként.

Húsz éve napi 8 óra munkából elfogadhatóan meg lehetett élni. Ma sokszor 13-15 óra is kevés.

Húsz évvel ezelőtt volt nemzeti ipar, ma multik vannak. Húsz éve volt önálló nemzeti termelés, önálló tudományos háttérrel. Ma a külföldi cégek összeszerelő üzemei jelentik az ipart.

Húsz éve sem voltunk gazdagok, de sok mindent megengedhettünk magunknak: üdülést, éttermet, szórakozást. Ma vagy az egyik, vagy a másik, de gyakrabban egyik se.

Húsz éve senki sem lehetett milliárdos, de a túlnyomó többségnek elfogadható élete, biztos jelene, és kiszámítható jövője volt. Ma bizonytalan a jelened, kiszámíthatatlan a jövőd.

Húsz éve nem kellett adót fizetnünk. Ma – ha csak egy kiesit is jobban keresünk az átlagnál – a fizetés felét elviszi az állam. Mit kapunk cserébe? Bezárt kórházakat, lezüllesztett oktatási rendszert, bezárt vasútvonalakat, megfizethetetlen közlekedési díjakat.

Húsz évvel ezelőtt rend volt. Tudtad, hogy mi a jó és mi a rossz. A rendőr mellett állt, a rendőr mögött meg ott állt az állam. Ma rosszak a törvények, lopnak a politikusok, a korrupció felfalja az országot. A rendőr nem áll melletted, és a rendőrt se védi meg saját állama.

nyan korrupt módon, áron alul, mindenkit kijátszva megszerezték! Elegünk van abból, hogy egyesek szabadon lopják a mi közös vagyont, az állami vagyont!

Törvény előtti egyenlőséget akarunk! A törvényt tartsa be a miniszterelnök, a miniszterek, mindenki! A tolvajokat, korrupciókat, csalókat számúzzék a politikából!

Népi országgyűlést akarunk! Beszámoltatható, ellenőrizhető és visszahívható képviselőkkel!

Egyenlő és arányos választási rendszert akarunk! E nélkül minden parlament csak a milliárdosok, a gazdagok gyülekezete lesz.

Fizessenek a gazdagok! Fizessenek a milliárdosok, százmilliomosok! Progreszszív adórendszert akarunk, a gazdagok, a tőkésék fizessenek több adót!

Vessünk ki luxusadót! Luxusadót az

A MAFFIAORSZÁGUKBÓL!

Elegem van!

„Értelmiségi voltam, mikrovállalkozó lettem, magyarul kényszervállalkozó. 1993-ban, amikor elkezdtem, pontosan fele annyi volt az órabérem, mint ma. De az akkor jó pénz volt. Ahogy telt-múlt az idő, egyre többet kellett dolgoznom azért, hogy „reálszinten” biztosítsam magamnak és családomnak ugyanazt a jövedelmet, mint ami az indulásnál megvolt. Mára elértem a fizikai határt. Nem lehet többet dolgozni napi 12 órás munkánál, beleértve a hétvégéket, nemzeti és egyházi ünnepeket is. Nem megy! Valaha értelmiségi voltam, mára kikoptam minden korábbi szakterületemből. Elindultam az öregedés útján. Nekem már nem kínálnak tálcán se új munkalehetőségeket, se a megélhetést biztosító nyugdíjat. Azt sem tudom, hogy megérem-e egyáltalán a nyugdíjat. De ha meg is érem, a jövedelemem kevés lesz a megélhetéshez. Volt persze saját „magánnyugdíj” biztosításom, de 10 év után felmondtam, mert nem tudtam fizetni, és a befért nyugdíj nevetségesen alacsony volt. A „Ratkó-gyerekek” korosztályába tartozom, akiknek nagy része ma még aktív dolgozó. De mi lesz, ha mi teljesen kiöregszünk? Kinek a munkájából fognak eltartani bennünket? Nagyon, de nagyon elegem van!”

uszodás villákra, magánkastélyokra, luxusautókra.

Magyarországot, magyar gazdaságot akarunk! Magyarországot vissza kell szerezni a külföldiektől! Elég volt, hogy ebben az országban minden a külföldieké, s lassan azért büntetnek bennünket, mert magyarok vagyunk. Nem akarunk rab-szolgák lenni saját országunkban!

Adóztassuk meg a multikat! Ne engedjük új bevásárlóközpontok építését! A multik lejáró szerződéseit ne hosszabítsuk meg!

A magyar vállalkozókat kell támogatni! Csökkenteni kell az adókat, fel kell számolni az állami bürokráciát! A kormány nagy fejlesztési programokkal segítse a magyar vállalkozókat!

Védelmet a nemzetközi pénzügyi válsággal szemben!

Most itt van nyakunkon a világgazdasági válság. Mondjuk ki világosan: nem akarjuk mi megfizetni az amerikaiak jólétét! A gazdagok csinálták, fizessenek ők! Egyet értünk azzal, hogy az állam vállaljon garanciát a bankbetétek felett. Nem értünk egyet, elutasítjuk a bérek féléves befagyasztását és az adók csökkentésének elhalasztását. Ez semmi más, mint kísérlet arra, hogy a kisemberekkel fizetessék meg a válságot.

Követeljük, hogy a kormány fogadjon el átfogó csomagot a nemzetközi pénzügyi válság következményeinek elhárítására. A kormány hirdessen elbocsájtási moratóriumot, a válság idején senkit se tehessenek utcára! A munkanélküliek és

a fiatalok kapjanak lakbérkedvezményt. Törvény tiltsa meg, hogy a kölcsönök nem fizetése miatt bárkit is ki lehessen rakni az utcára. Fagyasszák be a törlesztéseket azoknál a dolgozóknál, akik elvesztették a munkájukat.

Nem elég beszélni, tennünk is kell. Mit kell tenni? Mit lehet tenni?

Tegyük azt, amit az egri kórházvédők tettek! Fogjunk össze mindannyian, akiknek elegük van a kapitalizmusból, a kormányból, mindenből! Fogjunk össze, függetlenül attól, hogy milyen a világnézetünk, milyen a vallásunk, mit gondolunk egyéb dolgokról! Az egri kórházvédők példát mutattak bátorságból, tisztességből, politikai éleslátásból. Mellettük voltunk eddig is, mellettük leszünk ezentúl is.

Tegyük azt, amit egri fiataljaink tettek!

Elég volt!

„Az Alföld közepén sokáig jó üzlet volt a libatenyésztés. Ment az üzlet sokáig. Aztán jött a madárinfluenza. Kiirtották az egész állományt. Igaz, kifizették a káromat, de nem rögtön, csak később. Senkit sem érdekelt, hogy addig miből fizetem a munkásokat, a rezsit, az adókat. Akkor hallottam először, hogy néhányan a halálba menekültek az adósság elől. Nagy nehezen talpra álltam. Akkor – ki tudja, miért – felemelték a kukorica árát, az energia árát, meg mindennek az árát, csak éppen a libáért adtak kevesebbet. Most meg ideengedik a négy mancsot, akik azt bizonygatják, hogy a libák tömege állatkínzás. Megmondom őszintén: én vártam és vártam, hogy a magyar kormány csak megvéd engemet is, mint ahogyan a francia kormány védi a francia parasztot. Meg kell, hogy védjen, hiszen az én szavazatommal kaptak hatalmat. A magyar kormány azonban füle botját sem mozgatta. Most hallottam másodszer, hogy újabb ismerősök lettek öngyilkosok. Mit tehettek? Legyek én is öngyilkos? Nem, de eladom a céget, felhagyok álmaimmal. Új életet próbálok kezdeni, de nagyon elegem van mindenből.”

A kistályai és a kerecsendi úton a kórházvédőkkel közösen gépkocsikkal zárták le az utakat, hogy fölhívják a figyelmet a kórház helyzetére. Az emberek nagy lelkesedéssel és elismeréssel fogadták fiataljainkat.

Tegyük azt, amit budapesti fiataljaink tettek ma reggel! Odamentek az MSZP kongresszusára és a szemükbe vágták: árulók vagytok, tönkre tettétek az országot!

Tegyük azt, amit sokhelyütt tesznek az országban: erősítsük a Munkáspártot! Fizzessünk elő A Szabadságra, hívjuk a fiatalokat! Számunkra nem az a kérdés, hogy MSZP vagy Fidesz. Számunkra csak egy kérdés van: ott leszünk-e a parlamentben vagy sem. Beleszólunk-e az ország pénzének elosztásába vagy a jövőben is milliárdosok döntenek sorsunkról.

Harcoljunk! Itt csak az a miénk, amit ki-harcolunk magunknak. Harcoljunk, ha harcolni kell a munkaköpenyért, ami jár. Harcoljunk azért, hogy a nemzeti ünnepeken ne hívjanak be bennünket dolgozni. Harcoljunk azért, hogy európai béreink legyenek, és ne csak európai áruk. Támogassuk a szakszervezeteket, erősítsük hitüket.

Hirdessünk nemzeti ellenállást! A nemzeti ellenállás a mi harci eszközünk is, az elnyomottaké. Akik ma nem engedik, hogy magyarul beszéljünk, magyar húst együnk, magyar bort igyunk, a tőke, a külföldi tőke jármába hajtanak bennünket. Merjünk magyarok lenni, csak így lehetünk munkások, dolgozók, emberek.

Induljunk, barátaim! Induljunk a harcba! A mi harcunk a többség harca, a mi igazunk a többség igazsága, és győzni fogunk!

CSALÁDOK VÖRÖS ZÁSZLÓVAL

GILICZE ATTILA

GÖNTZÖL GÁBOR

VÁNCSA CSABA

A fiatalabb korosztály nagyobb sikerrel hozza be családtagjait, gyerekeit és barátait a pártba, mint az idősebb. Talán bátrabbak, talán nem fáradtak még bele a harcba, talán a történelmi körülmények máshogyan alakították életüket. A mai húszesztendősből nincsenek görcsök a kommunista szó hallatán.

A szombati munkáspárti tüntetésre a kőbányai Csányi László barátnőjével érkezett, a piliscsabai Göntzöl Gábor egész családja részt vett a megmozduláson, babakocsival. Vánca Csaba pestszentlőrinci KB-tag, és felesége, Delikát Dóra szintén nagyobb és karonülő gyermekükkel jöttek el. Gilicze Attila, az elnökség tagja a rendezvényeken gyakorta szava-

ló, most is fellépő feleségével, Komjáthy Andreával és gyermekével érkezett. E két utóbbi család jellegzetessége, hogy az édesapák az MSZP-kongresszuson kezdték a tiltakozást, közösen. Sokunk örömeire Paulik Péter a Ferencvárosból elhozta és bemutatta lányát, a gyulai Szőke János pedig a fiát, aki még az értekezletre is bejött tapasztalatot gyűjteni. Rozsnyai At-

tila pesterzsébeti szimpatizánsunk nem párttag, de mindig hoz egy-egy jó barátot és nélkülözhetetlenné vált munkáját, a transzparens-festést.

A 8. régió vezetőjének, Fléger Tamásnak lánya régi ismerős. Az aláírásgyűjtés során mindig ott volt, ahol éppen lennie kellett.

Ők, akikkel találkoztunk, s örvendünk, hogy sokan mások is eljöttek szeretteikkel, barátaikkal.

Reméljük, hogy legközelebb is eljönnek, s még több elvtársunk épít hidat a Munkáspárt és családtagjai között.

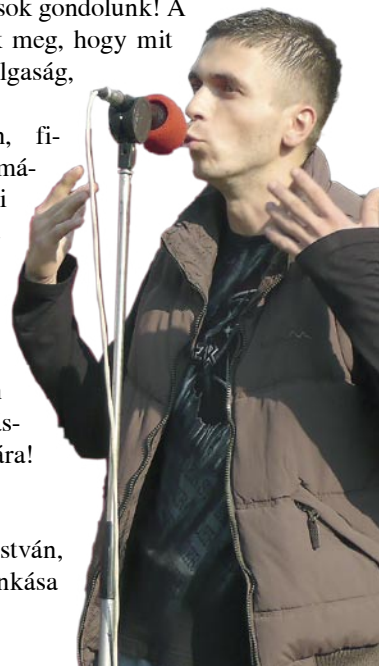

ELÉG VOLT!

„Nem készültem felszólalni, nem szoktuk meg azt, hogy beszélhetünk. A munkásnak azt mondják a gyárban, hogy kuss! Hát mi beszélünk, itt is, Esztergomban, a Suzukinál is! Azért, mert a Munkáspárt mondja Magyarországon egyedül azt, amit mi, a munkások gondolunk! A Munkáspárt, ti értitek meg, hogy mit jelent a modern rabszolgaság, amikor

embertelen módon, fizikai és lelki kizsákmányolásban kell dolgozni 12-14 órás műszakban. Együtt változtatni tudunk. Ezért teszek, tesziünk azért, hogy a következő választásokon minél többen szavazzanak a Munkáspártra, Thürmer Gyulára! Ez a munkás érdeke!”

Elekes István,
a Suzuki gyár munkása

Az embernek és nem a pénznek, a tőkének kell lennie a legfőbb értéknek – hangsúlyozta a Magyar Szociális Fórum vezetője. Simó Endre szerint ezért van itt, a kommunisták között is a helye, mindenkivel össze kell fogni azért, hogy a jelenlegi pénzorientált mentalitás helyébe egy humánus társadalomnak kell lépnie, ahol a legfőbb érték az ember.

Polgári gondolkodású vagyok, de ma itt, Önök között, a helyem – mondta az egeri Markhot Ferenc Kórház orvosa. Tóth Katalin megköszönte a munkáspártiak, frontosok segítségét a kórházat megszerezni akaró Hospinvest elleni harcban. A nagytőke tönkreteszi a magyar egészségügyet, mindenhol csak a profit számít, a beteg akár meg is halhat!

Neveztek már demagógnak, jobboldalinak, mindennek, most, hogy itt vagyok Önök között, minek fognak hívni? – kezdte beszédét a postai Kézbesítők Szakszervezetének elnöke a Munkáspárt gyűlésén. Tusz Ferencék évek óta küzdenek a postások jogaiért, nem hagyják, hogy semmibe vegyék őket, csak a profit diktáljon.

ÜLÉSEZTEK A KÖZPONTI BIZOTTSÁG KÉPVISELŐI

Múlt szombaton teltház mellett üléseztek a Központi Bizottság képviselői a párt központi székházában. Tanácskozássra, véleményeserére hívta őket a párt vezetése. A magyarországi helyzet is bonyolulttá vált, készülnünk kell a választásokra is, de egyre többet kell tennünk a dolgozó emberekért a mindennapokban is, különösen most, amikor a nemzetközi pénzügyi válság a magyar embereket is érinti – mondta el köszöntőjében Vajda János alelnök. Thürmer Gyula elnök hangsúlyozta, hogy a KB-képviselők ma a Munkáspárt élharcosai. Olyan kommunisták, akiket a Központi Bizottság létfontosságú feladatok elvégzésével bíz meg, és akik ezt írásos megállapodásban vállalták. A KB-képviselők nem csupán országgyűlési képviselő-jelöltek. A napi pártmunkát is szervezniük kell ott, ahol nincs pártszervezet, és segíteniük kell a munkát ott, ahol van pártszervezet. Az alábbiakban a felszólalók gondolataiból idézünk.

Kiss János, Orosháza: „Az elnöki látogatás megszervezése nem a KB-képviselő munkájának a csúcsa, hanem az alapja. Minden KB-képviselőnek fel kell építenie magát, ehhez nyújt segítséget Thürmer Gyula látogatássorozat. A helyi médiát bombázni kell levelekkel, kérdésekkel. Kevesebb agyalást és több munkát várunk el! A politikai helyzet kedvező. Élünk vele!”

Stefkovic Ottó, Sopron: „Én a családban kezdtem a politikai munkát, a gyermekeim is párttagok. Nem szülői nyomásra, hanem azért, mert átlátták: az emberek érdekében csak a Munkáspárt színeiben lehet és érdemes cselekedni. Számunkra ez természetes!”

Pasku Károly, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye: „Nagy előrelépés volt életünkben, hogy Porcsalmán nemrég megalkothattuk a pártszervezetet. Ez a fontos esemény bekerült a helyi médiába, és már elnöki látogatást is szerveztünk.”

Fülöp Józsefné, Borsod-Abaúj-Zemplén megye: „A médiát személyesen kell felkeresni és közérdekű problémákkal ostromolni. A kitartás meghozza eredményét, gyakorta szereplünk a helyi rádióban, újságban, televízióban. A

Baloldali Front helyi szervezete jócskán kiveszi részét a munkából.”

Kajli Béla, budapesti elnök: „A Ferencvárosban januárban időközi választások lesznek, ami kiváló terep: kell egy kis edzés a mérkőzés előtt. Minden budapesti aktivistának részt kell vennie a gyűjtésben! Időben indulni, habozás nélkül.”

Kuti István, Pest megye: „Nem restellem megszólítani az embereket a buszmegállóban vagy a vonaton. Bármilyen hihetetlen, dől belőlük a szó. A szó, a panasz szava. Alacsony a bér, a nyugdíj, nem elegendő a megélhetésre. Örülnek, ha kapnak munkát, mert gyakran azt sem kapnak. Spóroznak az ételen, a fűtésen, a villanyon. Nekik kell segítenünk!”

Váli Zoltán, tiszaujvárosi térség: „Rendőrként vonultam nyugdíjba. Szembesültem a „demokratikus” társadalom visszasságaival, hiszen munkám során sok mindent láttam és hallottam. Az emberek tudják, megtapasztaltam mindazt, ami érintheti az életüket, így emberi és szakmai tapasztalataimat egyaránt hasznosítom a pártmunkában.”

Árulók! Rendszerváltók! Tőkés kizsákmányolók! F fiatal munkáspártiak ezzel a transzparenszel mentek ki az MSZP kongresszusa elé. Látta őket és elsomfordált Kapolyi László egykori ipari miniszter, ma milliárdos képviselő, látta az „egyszerű” szocialista kongresszusi küldött is. Volt, aki odament, s dühből okáda: ti vagytok az árulók, nem álltok a kormány mellé. A munkás Váncsa Csaba visszakérdezett: kinek a kormánya ez? Kit szolgál? Te kit szolgáltál, amikor végrehajtottad a rendszerváltást? Te, hogy bírsz aludni, reggel a tükörbe nézni? A szocialista potentát káromkodott, s fejét lehajtva elment. A munkáspártiak transzparensze mellett elhaladó buszok, autók dudáltak, az egyszerű emberek integettek. Értették, mit mondtunk!

Egri fiatalok a kórházvédők mellett

A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség fiataljai a múlt pénteken reggel hattól este hatig álltak kint a hevesi utakon. A kistályai és a kerecsendi úton a kórházvédőkkel közösen gépkocsikkal zárták le az utakat felpályán, hogy fölhívják a figyelmet az egri kórház helyzetére. Az emberek nagy lelkesedéssel és elismeréssel fogadták a munkáspárti fiatalokat.

Gondozzuk a sírkertet

2008. október 28-án, kedden 14.00 órától a Fiumei úti Sírkertben a mártírsírok gondozására kerül sor. Mindenkit várunk! Kiskerti szerszámot hozzatok magatokkal!

Megemlékezés

2008. október 30-án, 15.00 órától a Fiumei úti Sírkertben az 56-os Körnél az ellenforradalom mártírjaira emlékezünk. Mindenkit szeretettel várunk!

VASAS-EZREDVÉG ZENÉS-IRODALMI ESTEK

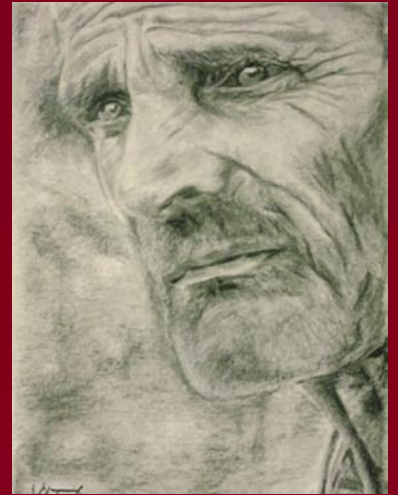
XVII. évad első előadása
2008. október 31-én (pénteken) 17 órai kezdettel
Budapest, VIII. ker., Kőfaragó utca 12.

A Szabadság jövő heti megjelenése

Tájékoztatjuk olvasóinkat, előfizetőinket, hogy A Szabadság jövő heti száma az október 23-ai munkaszüneti nap miatt, 22-én, szerdán jelenik meg.

MUNKÁSSORS

Eltagadnák, ha lehetne, de a szocializmus évszázados folklórja és kultúrája igen is létezik. Következő számainkban évtizedes-évszázados idézeteket közlünk kommentárral, melyek mindmáig megállják helyüket, tükrözik a kapitalista rendszerek tulajdonságainak változatlanságát – s melyek tapasztalataiból mindannyian tanulhatunk.

Jövendőmondó rigmus

(A Magyar Nép Naptára 1910, Pokróczy Ferenc) 5. rész

Záróstrófák – biztatók

Ne csüggedjétek el, édes testvéreim,
Nyomorban, munkában szenvedő véreim.
Van egy varázsige, azt meg kell tanulni,
Hogyha ezt tudjátok, akkor el fog múlni
A rajtatok típrő, ezeréves átók,
A jólét hajnala kivirul reátok.
A szegény embernek mindig az volt baja,
Gyűlölte, akinek jobb volt a gúnyája.
A gazdagabb pedig lenézte a szegényt,
A dolgozó népek ez okozta vesztét.
Sose fogott össze, de egymást cibálta,
Ez az úr-nemzettség így vett erőt rajta.
Kézt kézbe adjatok, legyetek testvérek!
Az a varázsige: az emberszeretet,
Szervezkedjétek és hatalommá lesztek.
A szervezkedés a munkás erőssége:
Hatalom és jólét árad ki belőle!

Ennek a szervezkedésnek láttuk, megvolt az eredménye: a szocializmus éveiben senki nem nyomorgott, nem éhezett, mindenkinek volt fedél a feje fölött, étel az asztalán. Ma ez megint nem mondható el. Az emberek munkanélküliek, hontalanok, fűtetlen lakásokban tengődnek. Irigykedhetünk a gazdagokra, csépelhetjük a szavakat, hogy mennyire nehéz ma az élet: ha nem teszünk ellene, nem is lesz jobb. Sőt! A népnyzók ugyanúgy hatalmon vannak, mint akkor, amikor ezeket a sorokat írták. Csak ma nem a név jogán, hanem a „ki a leghazugabb” játék nyerteseiként. Fel kell ismernünk: össze kell fogni, szervezeten fel kell lépni a hatalmaskodók ellen! Vagy megvárjuk, amíg a tízes évek ínségét szenvedjük?! Nem! Közösen, már ma, cselekedni kell! (vége)

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>